

Opera over natuurramp heeft veel weg van landschapskunst

OPERA

Holland Opera The Day After

★★★★★

Holland Opera speelt jaarlijks in de zomer een opera op locatie en vaak is dat het rustieke Fort Rijnauwen. 'The Day After', een nieuwe opera van de Britse componist Jonathan Dove, speelt in het feeëriek landschap rond het fort en het verhaal over een natuurramp komt daar filmisch tot leven. Librettist April De Angelis gaf een actuele draai aan de mythe over Phaëton, de opstandige zoon die zonnegod Phoebus van zijn troon stoot en zo de aarde doet verschroeien. De eerste scène begint als de ramp al is gebeurd en vanuit de verte zien we een groep haveloze en uitgehongerde mensen opdoemen. Ze spelen de gebeurtenissen na die hen zijn overkomen en op het beslissende moment in het verhaal, als Phaëton de Zonnewagen van zijn vader wil rijden, smeken ze hem om het noodlot te keren. Onbedoeld wekken hun waarschuwingen associaties op met milieuactivisten die zich inzetten om de opwarmende aarde van de ondergang te redden. De Engelstalige tekst is poëtisch, spitsvondig en soms droogkomisch. De Nederlandse vertaling op een lichtbalk boven het orkest doet daar soms een schepje te veel bovenop, door zinnestelsels zoals 'lick my shoes' te vertalen als 'lik mijn reet'. De spectaculaire muziek van Dove heeft trekken van minimal music met jazzy klanken en varieert van subtiel en haast verstild tot groots en bombastisch. De blazers, percussionist en harpist van het vijftienkoppige Jong Nederlands Blazers Ensemble (jongNBE) leken zijn compositie haast moeiteloos te spelen. Tenor Erik Slik speelde de rol van Phaëton tijdens de première nog wat te voorzichtig voor een onstuitbare avonturenzoeker die de wereld in de afgrond stort. Maar hoog in de lucht, zingend en zwaaiend op het spectaculaire zon-

newagengevaarte, kwam hij helemaal los. In de scène met de zonnegod, die hem wanhopig tot stoppen probeert te brengen, gaat de diepe bariton van Alistair Shelton-Smith door merg en been. Ook sopraan Fenna Ograjensek ontroert als Phaëtons liefhebbende moeder. Net als Nicole Fiselier, de geliefde van Phaëton die hem met een van emoties trillende stem toezingt. "Think of me!", zingt zij terwijl haar lange rode haar wappert in de wind.

De opera valt zo naadloos samen met het landschap dat je twijfelt of de vogels spontaan meezingen of door de speakers klinken. De indrukwekkende roestkleurige machines en speelvlakken voor orkest en zangers lijken thuis te horen tussen de hoge bomen en wuivende grashalmen. De zangers, aangevuld met een cast van danseressen en acrobaten, bewegen zich zo organisch door de natuur dat de regie van Joke Hoolboom aan landschapskunst doet denken. De finale is groots en meeslepend en vol natuurgeweld. Vooral het spel met de elementen dat zo mooi samenvalt met de inhoud van het verhaal maakt deze opera bijzonder en tot een absolute aanrader.

ANITA TWAALFHOVEN

Opvoering valt zo naadloos samen met het landschap dat je twijfelt of de vogels spontaan meezingen of door de speakers klinken